

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în cauza penală în privința lui

Frățescu Alexandru xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.07.2013 - 26.03.2018;

Instanța de apel: 23.04.2017 - 22.05.2018;

Instanța de recurs: 17.07.2018 - 14.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 martie 2018, Frățescu Alexandru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.(5) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.70, 79 Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, în perioada 01 ianuarie 2013 - 03 ianuarie 2013, minorul Frățescu Alexandru, acționând în scopul sustragerii bunurilor altei persoane, printr-o înțelegere prealabilă cu persoane necunoscute la moment organului de urmărire penală, a pătruns în domiciliul lui Lungu Simion, situat în or. xxxx, de unde pe ascuns au sustras mai multe bunuri, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în valoare totală de 165500 lei.

3. Împotriva sentinței instanței de fond a declarat apel în termen inculpatul, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia să-i fie recalificate acțiunile sale și să-i fie stabilită pedeapsă în baza alin.(2) din art.186 Cod penal.

În motivarea cererii de apel a invocat că, a recunoscut vina parțial în comiterea infracțiunii imputate, specificând că a pătruns doar în garaj nu și în casă, ceea ce se confirmă și prin faptul că amprente degetului și urmele sale au fost depistate numai în garaj și nicidecum în casă, iar în susținerea poziției de apărare, sunt și declarațiile cumpărătorului care l-a recunoscut și a indicat concret ce obiecte

a cumpărat și anume cele care erau în garaj, care au fost restituite stăpânului și prin urmare, reiese că alte bunuri nu a furat și nu știe unde se află acestea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. La adoptarea soluției instanța de apel a indicat că, instanța de fond pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpat, iar probelor examinate, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, inclusiv în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Deși inculpatul a recunoscut vina parțial, Colegiul penal a reținut că vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (5) Cod penal, se confirmă în întregime prin declarațiile părților vătămate, a martorilor, precum și prin materialele cauzei.

Instanța a apreciat ca fiind neplauzibilă poziția inculpatului care a invocat că nu a comis infracțiunea de furt din casa părții vătămate, ci doar din garaj și a reținut ca fiind întemeiată concluzia instanței de fond care, a relevat că acțiunile intenționate ale lui Frățescu Alexandru, comise în circumstanțele constatate, întrunesc semnele constitutive ale componentei de infracțiune și acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, or, cazul de furt săvârșit prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea unei daune în proporții deosebit de mari, a fost dovedit în deplină măsură prin consecutivitatea de probe și legătura cauzală dintre ele, fiind apreciate de prima instanță conform prevederilor legale.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal a respins și alegațiile inculpatului prin care acesta consideră în esență, că acțiunile sale urmează a fi recalificate în baza art.186 alin.(2) Codul penal, or, în acest sens potrivit actului de învinuire înaintat, se reține că prin acțiunile infracționale ale inculpatului părții vătămate i s-a cauzat o daună materială considerabilă, în valoare totală de 165500 lei.

Astfel, la stabilirea proporțiilor ”daune considerabile” sau ”deosebit de mari” a prejudiciului cauzat părții vătămate, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.126 alin.(1¹), (2) Cod penal, potrivit cărora se consideră proporții deosebit de mari valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 40 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege – gradul

lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Așadar, suma prejudiciului cauzat părții vătămate – 165 500 lei, constituie proporții deosebit de mari conform alin. (1¹) art.126 Cod penal, motiv din care acțiunile inculpatului nu pot fi reîncadrate în baza alin.(2) din art.186 Cod penal.

Referitor la numirea pedepsei penale, Colegiul penal a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și prevederile art.79 Cod penal, potrivit căruia *minoratul inculpaților reprezintă o circumstanță excepțională*.

Prin urmare, instanța de apel a fost de acord cu poziția instanței de fond referitor la individualizarea pedepsei, pe care a însușit-o, și anume că inculpatul a fost anterior condamnat prin sentința din 29 iunie 2017, prin care a fost recunoscut vinovat în baza art. 187 alin.(2) lit.b), d) și f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, de 3 ani 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, Colegiul penal a menținut concluzia primei instanțe, precum că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate pentru corectarea inculpatului poate fi atins doar prin izolarea lui de societate, cu aplicarea pedepsei față de el în concordanță cu prevederile art.79 alin.(1) Cod penal, deoarece minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională și, respectiv, art.70 alin.(3) Cod penal.

5. Nefiind de acord cu decizia pronunțată inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile sale să fie recalificate în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, indicând motive similare celor din apel.

6. Asupra recursului a depus referință procurorul, prin care s-a expus întru respingerea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece este lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat*.

Inculpatul în recursul declarat nu invocă careva temeii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă din textul acestuia rezultă că recurentul

solicită casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile sale să fie reîncadrate de la alin. (5) la alin. (2) al art. 186 Cod penal.

Prin urmare, motivul invocat se atribuie la pct. 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În esență, inculpatul invocă că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate în cauză, ajungând neîntemeiat la menținerea concluziei privind condamnarea în baza art. 186 alin. (5) Cod penal.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurentului, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind condamnarea inculpatului în baza articolului incriminat prin rechizitoriu, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4.1. din prezenta decizie.

Făcând o analiză minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului este vădit nefondată, iar instanța de apel corect și-a motivat soluția de menținere a sentinței. Or, din cumulul de probe examinate și cercetate de către instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpatul a sustras pe ascuns bunurile care aparțineau lui Lungu Simion, în valoare totală de 165500 lei, incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală a examinat complet și obiectiv probele administrate, verificându-le sub aspectul pertinentei și concluziei, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Frățescu Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunii prevăzute de articolul respectiv.

În opinia Colegiului penal criticele inculpatului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor sale în baza art. 186 alin. (5) Cod penal nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că atât instanța de fond cât și cea de apel a făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate.

Nu în ultimul rând, Colegiul penal mai reține că criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și i-a fost dată o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărârii atacate nu s-au stabilit.

Astfel, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesual- penale, ea fiind argumentată și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Frățescu Alexandru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 12 decembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu